

HÔTEL DES ACACIAS

Chantal Akerman, Michèle Blondeel

De onderstaande tekst beschrijft de laatste scène uit een film die in samenwerking met Michèle Blondeel geschreven is. Het idee voor de film ontstond en zal worden uitgevoerd in het kader van een cursus die Chantal Akerman geeft aan de INSAS (Institut National Supérieur des Arts du Spectacle te Brussel). Het is geen persoonlijk werk, maar in de eigenlijke betekenis van het woord een schoolwerkstuk dat voor de studenten van de toneelschool een mogelijkheid zal zijn om te spelen, voor de studenten van de filmafdeling om te draaien.

De avond...

De avond van het bal.

De zaal van het kafé is veranderd.

Men heeft een groot, met een wit tafellaken gedekt buffet op het podium gezet. Er zijn stapels sandwiches, flessen wijn, karaffen vruchtensap...

Catherine, reeds helemaal gekleed voor de avond, stralend, heeft zojuist de bloemen in een vaas geschikt die ze nu op het buffet plaatst.

Men hoort iemand binnenkomen door de buitendeur van het kafé.

Catherine draait zich om.

Men ziet een wat timide en naïeve jongeman, enigszins verblind, het helverlichte kafé rondkijken.

Hij houdt een heel klein valiesje in de hand.

Hij draagt een jas en heeft een grote wollen shawl rond de hals geslagen.

Het gezicht van Catherine klaart op. Ze lacht, gaat naar hem toe:

Catherine U bent toch de verloofde van Nathalie.

Marc Ja, dat ben ik.

Catherine (plotseling snel en opgewonden sprekend)

Maar kom binnen, blijf daar niet staan, ga zitten!

Geef mij uw jas, uw shawl en ook uw koffer.

Ik geef u dadelijk wat te drinken.

Ze zijn allemaal nog bezig zich om te kleden, maken zich mooi voor het bal.
Maar, maakt u zich geen zorgen, ze zullen zo komen.

Catherine schenkt de verloofde een glas wijn in.
Loopt heen en weer in de zaal voor de laatste voorbereidingen.
Hij drinkt, volgt haar met de ogen alsof hij door haar energie wordt mee-
gesleurd. En al dronken van dat eerste glas wijn.
Catherine komt weer naar hem toe, schenkt hem nogmaals in, en ook een glas
voor zichzelf.

Catherine Het is geen dag als alle andere, vandaag!
Ze toosten.
Ik zou je eigenlijk moeten kussen.

Vervolgens komen Michel, Bernard, Christine, Mario, Cathy, Nicole, Hans
en Nathalie de zaal binnen.

Iedereen heeft zijn toilet tot in de puntjes verzorgd.
Mario draagt zijn jas op de arm en zijn koffers; Cathy helpt hem ze in een hoek
kwijt te raken.

Nathalie, die als laatste is binnengekomen, draagt een jurk die men haar nog
nooit heeft zien dragen. Dat maakt haar heel anders, mondain.

Iedereen begint elkaar te kussen.

En Nathalie kust Marc, haar verloofde, precies zoals de anderen, alsof hij
gewoon één van de anderen was.

De muziek die men al vanaf het begin van de scène zachtjes hoorde, wordt nu
zeer luid.

Het is het signaal tot de dans.

Hans, Nathalie en Marc staan bij elkaar.

Nathalie stelt Marc aan Hans voor. Maar Marc reageert wat sloom en vergeet
Nathalie ten dans te vragen.

Dus neemt Hans een beslissing en leidt Nathalie ten dans.

Aanvankelijk ziet men hen alleen op de dansvloer.

Dan komen de andere paartjes de dansvloer op:

Eerste dans

Cathy en Mario

Michel en Nicole

Bernard en Christine

Catherine die Marc vraagt.

Philippe blijft alleen in zijn hoekje om toe te kijken hoe de anderen dansen.

Amid komt binnen en zoekt met zijn ogen Catherine.

Hij ziet haar dansen met die jongeman.

Een beetje teleurgesteld, gaat hij vlak bij Philippe zitten.

Tweede dans

De eerste paartjes gaan uiteen, er worden andere gevormd:

Nathalie en Marc

Nicole en Hans

Amid en Catherine

Christine en Michel

Philippe en Cathy

Mario en Bernard kijken toe

Nathalie en Marc

Alle opwinding is van Nathalie afgefallen.

Marc Wat ben je veranderd. . .

Nathalie Vind je?

Marc Ja, het lijkt me van wel.

Nathalie Hoe gaat het ginds?

Hoe gaat het met je ouders?

Marc Goed, ja.

Er is niets veranderd.

Nathalie Vind je het leuk om hier te zijn?

Marc Alles ging zo snel. . .

Mijn moeder vindt het vervelend dat ik ben vertrokken.

Denk je dat ik hier werk kan vinden?

Nicole en Hans

Ze dansen zwijgend. Dan:

Nicole Hij lijkt me aardig.

Hans Ja, inderdaad.

Nicole Er is niets aan te doen, je houdt van haar, nietwaar?

Hans Ja.

Ze dansen zwijgend verder.

Amid en Catherine

Amid Catherine. . .?

Catherine Eh wel, Amid, vanmiddag dacht ik dat ik je ja zou zeggen. Nu ik er weer over nadenk, weet ik het niet meer.

Amid Catherine, wanneer weet je het wel?

Hij ziet er zo triest uit dat Catherine hem wat steviger in haar armen neemt.

Catherine Weet je, ik hou veel van je, Amid.

Amid Je zult zien, je went aan mij.

En op een dag zul je werkelijk van mij gaan houden.

Christine en Michel

Christine (duidend op Nathalie) Ze kijkt alsmaar naar Hans!

Michel Hou je mond!

Christine (aanhalerig) Ben je nerveus?

Ik hou van je, Michel. (en ze drukt zich tegen hem aan)

Christine En jij, jij houdt ook van mij, hè?

Michel Natuurlijk Christine.

Ik hou van iedereen, ik.

Christine Bernard is nog zo jong. . .

Ze streelt hem wat en hij kijkt naar Nathalie.

Christine Je bent afwezig? Aan wie denk je?

Je lijkt zo ongelukkig de laatste tijd, zo heb ik je nooit gezien.

Michel Helemaal niet.

En deze keer trekt hij haar, ruw, dicht tegen zich aan.

Bernard roept hen van verre toe:

Bernard Hé, jullie twee daar, gaat het!

Hij loopt op hen af, wil ze uit elkaar halen.

Christine rukt zich wild los en zegt:

Christine Laat ons toch dansen, wat krijgen we nu!

Philippe en Cathy

Philippe (heel lief) Is het waar wat ze zeggen, gaat Mario weg?

Cathy Ja, dat klopt.

Philippe (naar Nicole kijkend) Vind je ook niet dat zij zo nog veel mooier is, als ze triest is?

Cathy Nicole is een fantastiese vrouw

Derde dans

Philippe en Nicole

Ze dansen en er gebeurt iets tussen hen:

ze dansen en zien de andere dansers niet meer.

Ze dansen dicht tegen elkaar zonder er erg in te hebben.

Catherine wordt bij de bar gevraagd: iedereen heeft dorst.

Marc komt bij haar.

Allebei kijken ze naar de dansvloer.

Ze zien Nathalie en Hans die opnieuw met elkaar dansen.

Marc Ik vraag me af of ik wel in Brussel blijf.

Catherine (heel fel) Maar je bent net aangekomen!

Men hoort: 'Wie heeft er een taxi besteld?'

De taxichauffeur staat bij de ingang en houdt de deur in zijn hand.

Mario Ik.

Voor de deur van het kafé

Hij staat op, doet zijn jas aan en pakt zijn koffers.
Cathy loopt met hem mee.
Iedereen haast zich achter hen aan naar buiten.
Op de stoep voor het kafé neemt iedereen afscheid van Mario.
En iedereen haast zich weer naar binnen om verder te dansen.

Alleen Cathy en Michel zijn op de stoep achtergebleven.
Cathy kijkt nog in de richting waarin de taxi verdwenen is.
Even later legt Michel zijn arm om haar schouder.
Cathy snikt.
Maar plots trekt het geluid van voetstappen hun aandacht.
En zij zien Hans en Nathalie samen weglopen en in de nacht verdwijnen.
Nathalie aarzelt wat, kijkt nog eens achterom, dan niets meer.
Wanneer ze helemaal verdwenen zijn, stort Michel zich in de armen van Cathy: men hoort hem huilen.
Cathy Het zat erin. Je kunt er niets aan doen.
Ze neemt hem mee naar het kafé waar nog steeds geluiden van het feest zijn te horen.

Café des Acacias

Nicole danst heel verliefd met Philippe.
Bernard en Christine hebben zich blijkbaar verzoend, ze omhelzen elkaar vlakbij het deurtje van de receptie.
Plotseling wendt Christine zich naar de receptie, dan tot Nicole die nog altijd danst:
Christine Er is iemand.
Philippe (tegen Nicole) Laat maar, ik ga wel.

Vertaling Jack Post

Uit: *Ateliers des Arts*, Cahier nr. 1 / 1982, Brussel, pp. 193-200.